

Na Posavju.

Zložil Tonej Jelenič.

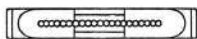
Sava, šumi, padaj
urno na kolesa,
da vrté se kamni,
da se mlin potresa!

Na Posavju
moko melje
beli mlinar
od nedelje

do nedelje.
Ajdo tere
in pšenico
za potico.
Stope v ječmen,
v zlato pšeno
jermen goni
čez vreteno
brez prestanka

nočindan:
mlinar nikdar
ni zaspan.

Sava, šumi, padaj
urno na kolesa,
da vrté se kamni,
da se mlin potresa!

Pesem kesanja.

Zložil dr. L. Lénard.

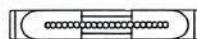
Najvernejši moj drug, prijatelj zvesti
in spremljevalec na življenja cesti,
o tiha bol, srcá kesanje verno,
jaz ljubim tebe, ljubim neizmerno!

Ko dvigajo mi v mračni globočini
minulih let pereči se spomini,
beseda v prsih mi molče umira,
še preden zvok bolestni v svet prodira,
obupni stok na mojih ustnih vene,
dobrotna solza mi oči ne sklene,
ko ni bolesti moji več izbruha
in neprodorna moč objemlje dúha;
le ti, le ti v pereči moji boli
v življenju me ne zapustiš nikoli!

Ko sam, izgubljen tavam v svet brezljudni
s perečo boljo v svoji duši trudni,
človeka ni in ni zverí ob poti,
ki bi zmotila v grozni me samoti,

nobene mile zvezde ni nad glavo
in steze ni v razbeljeno puščavo,
ni duše sočuteče v moji boli,
ki name misli in za mene moli,
sem zgubil vse, kar sladko in kar milo,
le ti, le ti, me nisi zapustilo.

O srčna bol, o tiho žalovanje,
moj verni drug, bolestno ti kesanje!
Ti vlivaš v tesno grud mi lek hladilen,
šepečeš na uho spev tolažilca,
zagrneš me v svoj temni plašč na poti,
ko strah obdaja v grozni me samoti,
izvabljaš iz oči solzé pekoče,
in iz srcá globine vzdihne vroče.
Ko v tvojem krilu se izjočem verno,
mi spet lahko, lahko je neizmerno
in jasno spet življenje mi postaja
in blede nada v prsih se poraja
in steza spet pred mano se razgrinja
in spet smehlja se mi daljava sinja.

Želja.

Zložil Tonej Jelenič.

Oguljen kôt ob topli peči,
pri mizi žlico — to bi rad.
Ko to dosežem, bom svoboden
in v svoji revščini bogat.

Z neba prispela bo ljubezen
razklenit trde mi pesti,
sovrastva lev bo legel k nogam
mirno in krotko, da zaspi. —

